

15-03-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – এইখন বিচিত্ৰ পাঠশালা য’ত তোমালোকক জ্ঞান সাগৰ পতিত পাৱন পিতাই জ্ঞান অমৃত পান কৰাই পাৱন বনায়, এনেকুৱা পাঠশালা আৰু ক’তো নাই”

***প্ৰশ্ন:-** পিতাৰ কোনটো এটা কথা স্বীকাৰ কৰিলে পিতা প্ৰতি ক্ষণতে তোমালোকৰ সহায়ক হ’ব?

***উত্তৰ:-** বাবাই ৰায় দিয়ে যে সন্তানসকল তোমালোকে মোক জিনৰ দৰে স্মৰণ কৰি থাকা। খাওঁতে-লওঁতে, চলোতে বুদ্ধিযোগ মোৰ লগত লগাই থাকা আৰু অন্য সকলো ফালৰ পৰা বুদ্ধি আতৰাই থাকা। তোমালোকে পিতা আৰু স্বৰ্গক মনত পেলোৱাৰ সেৱা কৰা, এয়াই তোমালোকৰ সহায়। এই স্মৰণেই তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক বনাব। এয়াই সন্তা চুক্তি। সাহস ৰাখা, তেতিয়া বাবাই প্ৰতি ক্ষণতে সহায় কৰিব। সাহস কৰোতাজনে ঈশ্বৰৰ সহায় পায়।

***গীত:- মোক আশ্ৰয় দিওঁতা আপোনাক অন্তৰেৰে ধন্যবাদ...**

ওম শান্তি। সন্তানসকল, গীত শুনিলা। এই সন্তান-সন্তান বুলি কোৱাজন কোন ? নিশ্চয় সন্তান বুলি কোৱাজন পিতাই হয়। এইটো কথা দুনীয়াইও জানে যে সন্তান বুলি কোৱাজন এজনেই পৰমপিতা, যিজনক পৰম আত্মা অথবা পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়, তোমালোক সকলো সন্তানেই হয়, তোমালোক সন্তানসকলে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ’বৰ বাবে এই পাঠশালাত পঢ়ি আছে। তোমালোকে জানা যে বেহদৰ পিতাই পঢ়াই আছে। তেওঁ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়। মাতা-পিতাৰ বহুত সন্তান থাকে। সন্তানসকলতো বহুত বৃদ্ধি পাই থাকিব। পৰমপিতা পৰমাত্মাই বহি পঢ়াই আছে। এয়া বিস্ময়কৰ নহয়নে। এনে আচৰিত বিচিত্ৰ পাঠশালা অন্য ক’তোৱেই থাকিব নোৱাৰে। সন্তানসকলে জানে যে জ্ঞানৰ সাগৰ যি পতিত পাৱন হয়, তেওঁৱেই জ্ঞান অমৃত পান কৰোৱাই পাৱন বনায়। গোৱাও হয় পতিত পাৱন আহ। সেয়ে নিশ্চয় এইখন পতিত দুনীয়া, আৰু পাৱন দুনীয়াও আছে, নতুন দুনীয়া, নতুন ঘৰক পাৱন বুলি কোৱা হ’ব। আকৌ সেই ঘৰখনেই পুৰণি হ’ব। সেয়েহে সন্তানসকলে জানে যে – এইখন পুৰণি দুনীয়া, নতুন দুনীয়া আছিল – তাত বহুত সুখ আছিল। সন্তানসকলে গীতো শুনিছে। তেওঁলোকে কেৱল ভক্তিমাৰ্গতহে গায়, তোমালোকেতো শ্ৰেষ্ঠিকেলত আছে। ভক্তিমাৰ্গৰ গীতক আমি জ্ঞানত লৈ আহিলো। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পিতাই সকলোকে লৈ যাবলৈ আহিছে। পতিত-পাৱন হয় গতিকে পাৱন বনাইহে লৈ যাব। এনেধৰণৰ কথা নিজৰ লগত পাতিব লাগে। এইখন নিশ্চয় পতিত দুনীয়া। পাৱন দেৱতা অথবা পাৱন সন্যাসীসকলক পতিত মনুষ্যই নমন কৰে। কিন্তু পতিত-পাৱন পিতা এজনেই। সকলোৱে সেই পৱিত্ৰ বনাওঁতা জনকে স্মৰণ কৰে কিয়নো গোটেই দুনীয়া খনক মুক্তি দিওঁতা তেওঁৱেই হয়, এইটো তেওঁৰে কাম। দুখ কোনে দিয়ে। বিকাৰে। বিকাৰবোৰৰ নাম কি? কামৰ ভূত, ক্ৰোধৰ ভূত, অশুদ্ধ অহংকাৰৰ ভূত। দেহটোকো ভূত বুলি কোৱা হয় কিয়নো ৫ তত্বৰ দ্বাৰা গঠিত। আত্মা ইয়াৰ পৰা পৃথক হয়। এটা দেহ এৰি আন এটা লয়। এতিয়া তোমালোকে নতুন দুনীয়া খনকো দেখি আছে আৰু তাৰ বাবে পঢ়ি আছে। মনুষ্যইও ভাৱে বিনাশ হ’ব, মহাভাৰতৰ যুদ্ধ লাগিব। কিন্তু কি হ’ব তাক নাজানে কিয়নো গীতাৰ ভগৱানক দ্বাপৰ যুগলৈ লৈ আনিলে। ৰাজযোগ গীতাৰ ভগৱানে শিকাই। কৃষ্ণই শিকোৱা নাছিল। গীতাত কৃষ্ণৰ নাম দি তেওঁক দ্বাপৰ যুগলৈ লৈ গ’ল। এয়া হৈছে বিবুদ্ধি। তোমালোকেও বিবুদ্ধিত আছিলো, এতিয়া তোমালোক আঁতৰি আহিলো। মানুহৰটো দুৰ্গতিয়েই হৈ আছে, আমি জ্ঞানৰ দ্বাৰা সংগতিলৈ আহি আছে।

পিতাই কয় মই জ্ঞানৰ সাগৰ, আন কোনোৱেই জ্ঞান দিব নোৱাৰে। জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি এজনকে কোৱা হয়, তেওঁৰ পৰাই জ্ঞান গংগা ওলাই। শিৱশক্তি জ্ঞান গংগা বুলি কোৱা হয়। সেইখন হ'ল পানীৰ গংগা যি বৈ গৈ থাকে। এনে নহয় যে পানীৰ গংগা যলৈ যাব বিচাৰে তালৈ যাব পাৰে। তোমালোক জ্ঞান গংগাই যলৈ বিচৰা তালৈ গৈ জ্ঞান দিব পাৰা। তাতেই জ্ঞান গংগাৰ আবিৰ্ভাৱ হৈ যায়। তেওঁলোক ভাৱে অমুক স্থানৰ পৰা ওলাল গতিকৈ তাত গো-মুখ বনাই দিয়ে। বাস্তৱতে তোমালোক সন্তানসকলহে গো-মুখ হোৱা। তোমালোক গো-মুখৰ পৰাই এই জ্ঞান ওলাই আছে। তোমালোক জ্ঞান সাগৰৰ পৰা ওলোৱা সঁচা জ্ঞান গংগা হোৱা। তোমালোকক সৃষ্টিৰ আদি মধ্য অন্তৰ জ্ঞান বুজোৱা হৈছে। বাবাক জ্ঞানপূৰ্ণ বুলি কোৱা হয়। তেওঁকেই বিশ্বৰ সৰ্ব শক্তিমান বুলি কোৱা হয়। তেওঁৰ সকলো বেদ শাস্ত্ৰ আদিৰ জ্ঞান আছে। সকলো শাস্ত্ৰৰে সাৰ বুজাই। সকলো ধৰ্মৰে এখন ধৰ্ম শাস্ত্ৰ থাকিব লাগে। যেনেকৈ শ্ৰীমত ভাগৱত গীতা, এখন বাইবেল। ইব্ৰাহিমে ইছলাম ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে, তেওঁৰ পিছতো অহা-যোৱা কৰিয়ে থাকে। তেওঁ যি উচ্চাৰণ কৰে সেয়া পিছত শাস্ত্ৰ হিচাপে লিখা হয়। তৎক্ষণাত নিলিখে। সেই সময়ততো তেওঁ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়। সেই সকলো শাস্ত্ৰ পিছতহে বনোৱা হয়। বাবাই কয় এই সকলো বেদ শাস্ত্ৰ জপ তপ আদি ভক্তিৰ সামগ্ৰী। এইটো হল জ্ঞান। ভক্তিৰ আয়ুস এতিয়া পূৰা হ'ল, পুনৰ বাবাই আহি জ্ঞান দি পতিতক পাৱন বনায়। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা যে আমি ব্ৰাহ্মণেই দেৱতা হ'ম গৈ। ৪৪ জন্মৰ পূৰা হিচাব বুদ্ধিত আছে। এতিয়া আমি ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ। প্ৰথমে আমি শূদ্ৰ কুলৰ আছিলো, এতিয়া আমি ব্ৰাহ্মণ কুলৰ হ'লো। এয়াও তোমালোক ব্ৰাহ্মণেহে জানা। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ কোনো নাই। হিন্দু সকলে অকণ মানো এই কথা নাজানে যে আমি আচলতে দেৱী-দেৱতা কুলৰ আছিলো। এতিয়া আমি শূদ্ৰ কুলৰ হ'লো। নিজৰ ধৰ্মক পাহৰি ধৰ্ম ভ্ৰষ্ট, কৰ্ম ভ্ৰষ্ট কংগাল হৈ পৰিল। এতিয়া বাবাৰ দ্বাৰা তোমালোক সন্তান সকলে "আমিয়েই সেইয়া আছিলো" ইয়াৰ অৰ্থ বুজি পাইছা। আমিয়েই সেই আত্মা যি পৰমধামৰ নিৱাসী হওঁ। ইয়াত আহি অভিনয় কৰোঁ। প্ৰথমে-প্ৰথমে আমি সত্যযুগত দেৱতা কুললৈ আহিছিলো পাছত বৈশ্য শূদ্ৰ কুললৈ আহিলো। পুনৰ দেৱতা কুললৈ যাম। তোমালোকে জানা কিমান জন্ম কোন কুলত জন্ম ল'ম। বাকী বাবাই এটা এটা জন্মৰ বিষয়ে বহি লৈ নুবুজাই। চমুকৈ বুজাই। বীজ আৰু বৃক্ষক জানা, বচ। বাবা বীজৰূপ হয়। আমি কল্প বৃক্ষৰ দৰে হওঁ। আমি পৰমধামৰ পৰা আহিছো অভিনয় কৰিবলৈ। সত্যযুগৰ পৰা চক্ৰত ঘূৰিলো পাছত আন ধৰ্মৰ লোকসকল অমুক-অমুক সময়ত আহে, পাছত যেতিয়া বিনাশ হয় তেতিয়া সকলো আত্মাই পুনৰ গুচি যায়। পাছত নিজৰ-নিজৰ সময়ত ক্ৰম অনুসৰি আহে ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ। এই সকলো ৰহস্যৰ কথা তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। সন্তানসকলে কয়, বাবা আপুনি যি পঢ়াই তাৰ দ্বাৰা আমি স্বৰ্গৰ মালিক হওঁ। আপোনাৰ নিচিনা সুখ আৰু কোনোৱেই দিব নোৱাৰে। মানুহ মাত্ৰ সকলোৱে অলপ সময়ৰ বাবে সুখ দিওঁতা হয়। সেইয়াটো জন্তুৱেও দিয়ে। মানুহৰ জীৱন অমূল্য বুলি কোৱা হয়। মানুহেই দেৱী-দেৱতা হ'ব পাৰে। মানুহেই বিশ্বৰ মালিক হ'ব পাৰে। বাবা আপুনি যি সুখ দিছে সেইয়া কোনেও দিব নোৱাৰে। বাবা আপুনি আমাক বিশ্বৰ মালিক বনাই। আপুনি বিশ্বৰ ৰচয়িতা। তোমালোকে কেৱল বাবাক স্মৰণ কৰা। বচ আৰু কোনো হঠযোগ আদিৰ কথা নাই। তোমালোক বাবাৰ হৈছা আৰু বাবাৰ পৰা জানিছা যে বাবা বিশ্বৰ ৰচয়িতা হয়। বাবা পৰমধামৰ পৰা আহিছে। অতি মৰমৰ বাবা হয়, সকলোৱে তেওঁকে স্মৰণ কৰে। লাগিলে যি ধৰ্মৰেই হওক কিয় অ' গড্ ফাদাৰ, হে ভগৱান বা আল্লাহ বুলি নিশ্চয় কৈ থাকে। বাবাই কয় মই সকলোকে সুখ দি যাওঁ সেয়েহে ভক্তি মাৰ্গত মোক স্মৰণ কৰে। এতিয়া আকৌ সুখ দিব লৈ আহিছোঁ, পুনৰ আধা কল্প মোক কোনেও স্মৰণ নকৰিব। তাত মায়াও নাথাকে যিয়ে দুখ দিব। তোমালোকে বিশ্বৰ মালিক দেৱী-দেৱতা হৈ যাবা গতিকৈ তোমালোক সন্তানসকলৰ হৃদয়ত ৰাতিয়ে দিনে এইটো কথা থাকিব লাগে যে বাবা আপুনি আমাক বিশ্বৰ মালিক বনাই। আমি অধিকাৰীও হওঁ। বাবাই নতুন বিশ্ব স্বৰ্গ ৰচনা কৰে তেন্তে নিশ্চয় সন্তান সকলকেই মালিক বনাব নহয় জানো। ভগৱান পিতাই স্বৰ্গৰ ৰচনা কৰে তেন্তে পুনৰ আমি সকলো স্বৰ্গত কিয় নাই। সকলো স্বৰ্গত থাকিলে নৰক হ'বই নোৱাৰে। এয়া জয়-পৰাজয়, সুখ-দুখৰ খেল হয়। নতুন সৃষ্টি পুনৰ পুৰণি হয়। নতুন কোনে বনাই, পুৰণি কোনে বনাই, এই সৃষ্টি চক্ৰ

কেনেদৰে ঘূৰে, এয়াও বুদ্ধিত থাকে। সত্যযুগ ত্ৰেতাত সূৰ্য্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী, পাছত দ্বাপৰত আন আন ধৰ্ম ওলাই আহে, যি ধৰণে কল্পৰ আগতে হৈছিল, সেইদৰে পুনৰ পুনৰাবৃত্তি হ'ব।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এতিয়া পুনৰ সত্যযুগ আৰম্ভ হ'বৰ হ'ল। পুৰণি সৃষ্টি বিনাশ হৈ নতুন আহিবৰ হ'ল। মানুহে ভাবে এই সৃষ্টি আৰু পুৰণি হৈ গৈ থাকিব। বহুত সময় পৰি আছে। বাবাই কয় তোমালোক অতি অন্ধকাৰত আছা, বিনাশ সম্মুখত থিয় হৈ আছে। মই আহি গ'লো - পতিত সৃষ্টিক পাৰন সৃষ্টি বনাবলৈ। আগেয়ে কোনো অহা নাছিল। এতিয়া ব্ৰহ্মাৰ মুখেৰে সন্তান জন্ম হৈ গৈ আছে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ নিশ্চয় অনেক সন্তান হ'ব। যিয়ে বহি পঢ়ে, যি পুনৰ দেৱতা হ'বগৈ। যিয়ে বাবাৰ সৈতে প্ৰতিজ্ঞা কৰে, পৱিত্ৰ হয় আৰু স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হয় - তেওঁৰেই ৰাজ্য-ভাগ্য ল'ব। সকলোৱে ল'ব নোৱাৰে। বাকী সকলোৱে নিজৰ-নিজৰ হিচাপ-কিতাপ সমাপ্ত কৰি পুনৰ গুছি যাব। বাবাই দেৱতা ধৰ্ম পুনৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছে আৰু আন সকলো ধৰ্মৰ বিনাশ হ'ব। অতি গম্ভীৰ যুদ্ধ সম্মুখত ঠিয় হৈ আছে। এই ইতিহাস-বুৰঞ্জীৰ ৰহস্য গীতাৰ ভগৱানে বহি লৈ বুজাই। ভগৱানৰ মহিমাও বেলেগ, কৃষ্ণৰ মহিমাও বেলেগ। কৃষ্ণক মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ, বিশ্বৰ সৰ্বশক্তিমান সৰ্বসৰ্বা বুলি কোৱা নহয়। বিশ্বৰ সৰ্বশক্তিমান সৰ্বসৰ্বা এজনে। সূৰ্য্যবংশীৰ মহিমাও বেলেগ। চন্দ্ৰবংশীৰ মহিমাও বেলেগ। বৈশ্য আৰু শূদ্ৰবংশীৰ মহিমাও বেলেগ। প্ৰত্যেকৰে মহিমা নিজৰ নিজৰ। চীফ মিনিষ্টাৰ - চীফ মিনিষ্টাৰ হয়, গৱৰ্ণৰ - গৱৰ্ণৰ হয়। সকলো একে সমান এনেকৈ হ'ব পাৰিব। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। মানুহে এনেকৈ জানিবনে যে তোমালোকে স্বৰ্গ বনোৱা। তোমালোকে নিজৰ কাৰণে ৰাজ্য স্থাপন কৰি আছা গুপ্ত ৰীতিৰে আৰু অহিংসাৰে। কাম কটাৰীৰ হিংসা, হাত ভৰি চলোৱা বা গুলি মৰাৰ হিংসা নাই। তোমালোকে কোনো অস্ত্ৰ আদি লোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। তোমালোক ব্ৰাহ্মণে জানা যে আমি বাবাৰ সহায়ত কল্পৰ আগৰ দৰে ভাৰতক পুনৰ হীৰাৰ দৰে বনাই আছো। এয়া হ'ল আত্মিক সেৱা। মানুহে শাৰীৰিক সেৱা কৰে। আমি বাবাৰ শ্ৰীমতত শ্ৰেষ্ঠ হৈ গৈ আছো। বাকী সকলো মানুহৰ মতত ভ্ৰষ্ট হৈ গৈ থাকে। তললৈ নামিবই লাগিব নিশ্চয়। ভক্তিও প্ৰথমে অব্যভিচাৰী আছিল। বহুত ভাল ভক্তি। এজনকে পূজা কৰে পিছত দ্বিতীয় নম্বৰত দেৱতা সকলৰ কৰে, পাছত কুকুৰ মেকুৰী পাখৰ মাটি আদি ৫ ভূতৰ ভক্তি কৰিবলৈ লাগি গ'ল। অব্যভিচাৰীৰ পৰা ব্যভিচাৰি হৈ যায়। এতিয়া পিতাই তোমালোকক অব্যভিচাৰী যোগ শিকাইছে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি, খাওঁতে-বওঁতে অকল পিতা আৰু অধিকাৰক স্মৰণ কৰিব লাগে। সকলো পৰিশ্ৰম ইয়াতেই। লাগিলে ঘৰলৈকে যোৱা মাথো গুপ্ত ৰূপত বুদ্ধিৰ দ্বাৰা স্মৰণ কৰা। মুখেৰে ৰাম ৰাম অথবা শিৱায় নমঃ কোৱাৰো প্ৰয়োজন নাই। মাত্ৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। বাবা হৈছে গুপ্ত, জ্ঞানৰ সাগৰ। এই গোটেই সৃষ্টিৰ বিষয়ে তেওঁ জানে। তেওঁক পৰম আত্মা বুলি কোৱা হয়। এওঁ আত্মা, এওঁ সেই পিতাৰ পৰাই জ্ঞান পাইছে। এই সকলো কথা নিজেই ধাৰণ কৰি আনকো ধাৰণা কৰাব লাগে। বেচেৰা সকলে ৰাস্তা বিচাৰি ফুৰিছে, চিনি নাপায়। তোমালোকে জানা শক্তিদাম হৈছে নিৰ্বানধাম। য'ৰ পৰা আমি আত্মাবোৰ আহোঁ। স্বৰ্গ হৈছে সুখধাম, নৰক হৈছে দুখধাম, মায়াপুৰি। সেই স্বৰ্গ হৈছে বিষ্ণুপুৰি আৰু এই নৰক হৈছে ৰাৱণ পুৰি। পিতাই কয় তোমালোকে মাত্ৰ পিতা আৰু সম্পত্তিক স্মৰণ কৰা। বচ। বুদ্ধি যদি মাজে মাজে অন্যফালে গুচি যায় তেনেহ'লে তাক আঁতৰাই আনা। খাওঁতে-বওঁতে, গৈ থাকোঁতে মাত্ৰ এই পিতাক স্মৰণ কৰা, বহুত সহজ। ধৰি লোৱা, বিদেশত কোনোবা আছে আৰু তেওঁৰ মেম্‌চাহাব হিন্দুস্থানত আছে তেতিয়া তেওঁৰ স্মৃতি বুদ্ধিত থাকিব নহয় জানো। আমিও কিমান দূৰত আছোঁ তথাপি বুদ্ধিৰে তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে, যাৰ পৰা আমি বহুত সুখ পোওঁ অন্য সকলোৰে পৰাতো দুখেই পাওঁ। মনুষ্যই মনুষ্যক কেতিয়াও সদায় সুখ দিব নোৱাৰে। পিতাই কয় জিনৰ নিচিনাকৈ (ভাগৰি নপৰাকৈ) স্মৰণ কৰি থাকা। বচ, পিতা আৰু স্বৰ্গক স্মৰণ কৰা, এইটোৱেই মোৰ কাৰণে সেৱা কৰা। মই তোমালোকৰ সেৱা কৰোঁ-মোক স্মৰণ কৰাবৰ বাবে। তোমালোকেও স্মৰণ কৰাৰ সেৱা কৰা। এই মতটো স্বীকাৰ কৰা। এয়াই তোমালোকৰ সহায় হয়। যি সাহস কৰে ভগৱান তেওঁৰে সহায় হয়। এই স্মৰণেই তোমাক স্বৰ্গৰ মালিক বনাব। কিমান সস্তা সন্ধি। সেই গুৰু সকলেতো বহুত খেলা-হেঁচা খুৱাই। এজন সৎগুৰু যেতিয়া আহে তেতিয়া আৰু আন কোনো গুৰু কৰাৰ দৰকাৰ নাথাকে।

গুৰু কৰাৰ পৰম্পৰাৰ পৰা মুক্তি কৰি দিয়ে। সকলোৱে সংগতি পায় যায়। এজন সৎগুৰু আহিলে অনেক গুৰু কৰাৰ পৰম্পৰা আধা কল্পৰ কাৰণে আঁতৰি যায়। পুনৰ ভক্তি মার্গত সেই পৰম্পৰা চলে। সত্যযুগত কোনো গুৰু নাথাকে। তাত অকাল মৃত্যু কেতিয়াও নহয়। স্বাস্থ্য, সম্পদ, আৰু সুখ ২১ জন্মৰ কাৰণে পোৱা যায়। এনেকৈ আৰু কোনেও দিব নোৱাৰে। তোমালোকে পিতাৰ দ্বাৰাই স্বাস্থ্য, সম্পদ আৰু সুখ পোৱা। বাকী সকলো নিৰ্বাণ ধামলৈ গুচি যায়। আচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুণৰাই লগ পোৱা স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী সন্তান সকলক মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহযুক্ত স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) শ্ৰীমতত ভাৰতক হীৰাৰ নিচিনা বনোৱাৰ আত্মিক সেৱা কৰিব লাগে। গুপ্ত ৰীতিত পিতাক স্মৰণ কৰি শ্ৰেষ্ঠ হ'ব লাগে।
- (2) নিজেই নিজৰ লগত কথা পাতিব লাগে, কথোপকথন কৰিব লাগে যে বাবা আপুনি যি সুখ দিলে সেইয়া আৰু কোনেও দিব নোৱাৰে। বাবা আপোনাৰ শিক্ষাৰ দ্বাৰা আমি বিশ্বৰ মালিক হওঁ। আপুনি নতুন সৃষ্টিৰ ৰচনা কৰা তাৰ আমি অধিকাৰী হ'ম।

***বৰদান:-** সুস্ব স্বাস্থ্যৰ দ্বাৰা স্থূল কৰ্মেন্দ্ৰিয়ক সংযম আৰু নিয়মত চলাওঁতা স্বৰাজ্য অধিকাৰী হোৱা।

সৰ্ব প্ৰথমে নিজৰ সুস্ব স্বাস্থ্যৰ ৰিজাল্ট(ফলাফল)ক নিৰীক্ষণ কৰা, যিয়ে বিশেষ মন-বুদ্ধি আৰু সংস্কাৰৰ ওপৰত নিয়ন্ত্ৰণ ৰাখে তেওঁকেই স্বৰাজ্য অধিকাৰী বুলি কোৱা হয়। এই সুস্ব স্বাস্থ্যেই স্থূল কৰ্মেন্দ্ৰিয়ক সংযম আৰু নিয়মত চলাব পাৰে। যি সুস্ব স্বাস্থ্যক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পাৰে তেওঁ আনকো নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পাৰে। নিজৰ ওপৰত নিয়ন্ত্ৰণ আৰু অধিকাৰ কৰিব পৰা শক্তি সকলোৰে বাবে যথার্থ নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পৰা শক্তি হৈ যায়।

শ্লোগান:- যাৰ লগত হাজাৰ ভূজাধাৰী পিতা আছে তেওঁ কেতিয়াও নিৰুৎসাহী (disheartened) হ'ব নোৱাৰে।

!!ওম শান্তি!!

15-03-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – এইখন বিচিত্ৰ পাঠশালা য’ত তোমালোকক জ্ঞান সাগৰ পতিত পাৱন পিতাই জ্ঞান অমৃত পান কৰাই পাৱন বনায়, এনেকুৱা পাঠশালা আৰু ক’তো নাই”

***প্ৰশ্ন:-** পিতাৰ কোনটো এটা কথা স্বীকাৰ কৰিলে পিতা প্ৰতি ক্ষণতে তোমালোকৰ সহায়ক হ’ব?

***উত্তৰ:-** বাবাই ৰায় দিয়ে যে সন্তানসকল তোমালোকে মোক জিনৰ দৰে স্মৰণ কৰি থাকা। খাওঁতে-লওঁতে, চলোতে বুদ্ধিযোগ মোৰ লগত লগাই থাকা আৰু অন্য সকলো ফালৰ পৰা বুদ্ধি আতৰাই থাকা। তোমালোকে পিতা আৰু স্বৰ্গক মনত পেলোৱাৰ সেৱা কৰা, এয়াই তোমালোকৰ সহায়। এই স্মৰণেই তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক বনাব। এয়াই সন্তা চুক্তি। সাহস ৰাখা, তেতিয়া বাবাই প্ৰতি ক্ষণতে সহায় কৰিব। সাহস কৰোতাজনে ঈশ্বৰৰ সহায় পায়।

***গীত:- মোক আশ্ৰয় দিওঁতা আপোনাক অন্তৰেৰে ধন্যবাদ...**

ওম শান্তি। সন্তানসকল, গীত শুনিলা। এই সন্তান-সন্তান বুলি কোৱাজন কোন ? নিশ্চয় সন্তান বুলি কোৱাজন পিতাই হয়। এইটো কথা দুনীয়াইও জানে যে সন্তান বুলি কোৱাজন এজনেই পৰমপিতা, যিজনক পৰম আত্মা অথবা পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়, তোমালোক সকলো সন্তানেই হয়, তোমালোক সন্তানসকলে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ’বৰ বাবে এই পাঠশালাত পঢ়ি আছে। তোমালোকে জানা যে বেহদৰ পিতাই পঢ়াই আছে। তেওঁ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়। মাতা-পিতাৰ বহুত সন্তান থাকে। সন্তানসকলতো বহুত বৃদ্ধি পাই থাকিব। পৰমপিতা পৰমাত্মাই বহি পঢ়াই আছে। এয়া বিস্ময়কৰ নহয়নে। এনে আচৰিত বিচিত্ৰ পাঠশালা অন্য ক’তোৱেই থাকিব নোৱাৰে। সন্তানসকলে জানে যে জ্ঞানৰ সাগৰ যি পতিত পাৱন হয়, তেওঁৱেই জ্ঞান অমৃত পান কৰোৱাই পাৱন বনায়। গোৱাও হয় পতিত পাৱন আহ। সেয়ে নিশ্চয় এইখন পতিত দুনীয়া, আৰু পাৱন দুনীয়াও আছে, নতুন দুনীয়া, নতুন ঘৰক পাৱন বুলি কোৱা হ’ব। আকৌ সেই ঘৰখনেই পুৰণি হ’ব। সেয়েহে সন্তানসকলে জানে যে – এইখন পুৰণি দুনীয়া, নতুন দুনীয়া আছিল – তাত বহুত সুখ আছিল। সন্তানসকলে গীতো শুনিছে। তেওঁলোকে কেৱল ভক্তিমাৰ্গতহে গায়, তোমালোকেতো শ্ৰেষ্ঠিকেলত আছে। ভক্তিমাৰ্গৰ গীতক আমি জ্ঞানত লৈ আহিলো। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পিতাই সকলোকে লৈ যাবলৈ আহিছে। পতিত-পাৱন হয় গতিকে পাৱন বনাইহে লৈ যাব। এনেধৰণৰ কথা নিজৰ লগত পাতিব লাগে। এইখন নিশ্চয় পতিত দুনীয়া। পাৱন দেৱতা অথবা পাৱন সন্যাসীসকলক পতিত মনুষ্যই নমন কৰে। কিন্তু পতিত-পাৱন পিতা এজনেই। সকলোৱে সেই পৱিত্ৰ বনাওঁতা জনকে স্মৰণ কৰে কিয়নো গোটেই দুনীয়া খনক মুক্তি দিওঁতা তেওঁৱেই হয়, এইটো তেওঁৰে কাম। দুখ কোনে দিয়ে। বিকাৰে। বিকাৰবোৰৰ নাম কি? কামৰ ভূত, ক্ৰোধৰ ভূত, অশুদ্ধ অহংকাৰৰ ভূত। দেহটোকো ভূত বুলি কোৱা হয় কিয়নো ৫ তত্ত্বৰ দ্বাৰা গঠিত। আত্মা ইয়াৰ পৰা পৃথক হয়। এটা দেহ এৰি আন এটা লয়। এতিয়া তোমালোকে নতুন দুনীয়া খনকো দেখি আছে আৰু তাৰ বাবে পঢ়ি আছে। মনুষ্যইও ভাৱে বিনাশ হ’ব, মহাভাৰতৰ যুদ্ধ লাগিব। কিন্তু কি হ’ব তাক নাজানে কিয়নো গীতাৰ ভগৱানক দ্বাপৰ যুগলৈ লৈ আনিলে। ৰাজযোগ গীতাৰ ভগৱানে শিকাই। কৃষ্ণই শিকোৱা নাছিল। গীতাত কৃষ্ণৰ নাম দি তেওঁক দ্বাপৰ যুগলৈ লৈ গ’ল। এয়া হৈছে বিবুদ্ধি। তোমালোকেও বিবুদ্ধিত আছিলো, এতিয়া তোমালোক আঁতৰি আহিলো। মানুহৰটো দুৰ্গতিয়েই হৈ আছে, আমি জ্ঞানৰ দ্বাৰা সংগতিলৈ আহি আছে।

পিতাই কয় মই জ্ঞানৰ সাগৰ, আন কোনোৱেই জ্ঞান দিব নোৱাৰে। জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি এজনকে কোৱা হয়, তেওঁৰ পৰাই জ্ঞান গংগা ওলাই। শিৱশক্তি জ্ঞান গংগা বুলি কোৱা হয়। সেইখন হ'ল পানীৰ গংগা যি বৈ গৈ থাকে। এনে নহয় যে পানীৰ গংগা যলৈ যাব বিচাৰে তালৈ যাব পাৰে। তোমালোক জ্ঞান গংগাই যলৈ বিচৰা তালৈ গৈ জ্ঞান দিব পাৰা। তাতেই জ্ঞান গংগাৰ আবিৰ্ভাৱ হৈ যায়। তেওঁলোক ভাৱে অমুক স্থানৰ পৰা ওলাল গতিকৈ তাত গো-মুখ বনাই দিয়ে। বাস্তৱতে তোমালোক সন্তানসকলহে গো-মুখ হোৱা। তোমালোক গো-মুখৰ পৰাই এই জ্ঞান ওলাই আছে। তোমালোক জ্ঞান সাগৰৰ পৰা ওলোৱা সঁচা জ্ঞান গংগা হোৱা। তোমালোকক সৃষ্টিৰ আদি মধ্য অন্তৰ জ্ঞান বুজোৱা হৈছে। বাবাক জ্ঞানপূৰ্ণ বুলি কোৱা হয়। তেওঁকেই বিশ্বৰ সৰ্ব শক্তিমান বুলি কোৱা হয়। তেওঁৰ সকলো বেদ শাস্ত্ৰ আদিৰ জ্ঞান আছে। সকলো শাস্ত্ৰৰে সাৰ বুজাই। সকলো ধৰ্মৰে এখন ধৰ্ম শাস্ত্ৰ থাকিব লাগে। যেনেকৈ শ্ৰীমত ভাগৱত গীতা, এখন বাইবেল। ইব্ৰাহিমে ইছলাম ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে, তেওঁৰ পিছতো অহা-যোৱা কৰিয়ে থাকে। তেওঁ যি উচ্চাৰণ কৰে সেয়া পিছত শাস্ত্ৰ হিচাপে লিখা হয়। তৎক্ষণাত নিলিখে। সেই সময়ততো তেওঁ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়। সেই সকলো শাস্ত্ৰ পিছতহে বনোৱা হয়। বাবাই কয় এই সকলো বেদ শাস্ত্ৰ জপ তপ আদি ভক্তিৰ সামগ্ৰী। এইটো হল জ্ঞান। ভক্তিৰ আয়ুস এতিয়া পূৰা হ'ল, পুনৰ বাবাই আহি জ্ঞান দি পতিতক পাৱন বনায়। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা যে আমি ব্ৰাহ্মণেই দেৱতা হ'ম গৈ। ৪৪ জন্মৰ পূৰা হিচাব বুদ্ধিত আছে। এতিয়া আমি ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ। প্ৰথমে আমি শূদ্ৰ কুলৰ আছিলো, এতিয়া আমি ব্ৰাহ্মণ কুলৰ হ'লো। এয়াও তোমালোক ব্ৰাহ্মণেহে জানা। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ কোনো নাই। হিন্দু সকলে অকণ মানো এই কথা নাজানে যে আমি আচলতে দেৱী-দেৱতা কুলৰ আছিলো। এতিয়া আমি শূদ্ৰ কুলৰ হ'লো। নিজৰ ধৰ্মক পাহৰি ধৰ্ম ভ্ৰষ্ট, কৰ্ম ভ্ৰষ্ট কংগাল হৈ পৰিল। এতিয়া বাবাৰ দ্বাৰা তোমালোক সন্তান সকলে "আমিয়েই সেইয়া আছিলো" ইয়াৰ অৰ্থ বুজি পাইছা। আমিয়েই সেই আত্মা যি পৰমধামৰ নিৱাসী হওঁ। ইয়াত আহি অভিনয় কৰোঁ। প্ৰথমে-প্ৰথমে আমি সত্যযুগত দেৱতা কুললৈ আহিছিলো পাছত বৈশ্য শূদ্ৰ কুললৈ আহিলো। পুনৰ দেৱতা কুললৈ যাম। তোমালোকে জানা কিমান জন্ম কোন কুলত জন্ম ল'ম। বাকী বাবাই এটা এটা জন্মৰ বিষয়ে বহি লৈ নুবুজাই। চমুকৈ বুজাই। বীজ আৰু বৃক্ষক জানা, বচ। বাবা বীজৰূপ হয়। আমি কল্প বৃক্ষৰ দৰে হওঁ। আমি পৰমধামৰ পৰা আহিছো অভিনয় কৰিবলৈ। সত্যযুগৰ পৰা চক্ৰত ঘূৰিলো পাছত আন ধৰ্মৰ লোকসকল অমুক-অমুক সময়ত আহে, পাছত যেতিয়া বিনাশ হয় তেতিয়া সকলো আত্মাই পুনৰ গুচি যায়। পাছত নিজৰ-নিজৰ সময়ত ক্ৰম অনুসৰি আহে ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ। এই সকলো ৰহস্যৰ কথা তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। সন্তানসকলে কয়, বাবা আপুনি যি পঢ়াই তাৰ দ্বাৰা আমি স্বৰ্গৰ মালিক হওঁ। আপোনাৰ নিচিনা সুখ আৰু কোনোৱেই দিব নোৱাৰে। মানুহ মাত্ৰ সকলোৱে অলপ সময়ৰ বাবে সুখ দিওঁতা হয়। সেইয়াটো জন্তুৱেও দিয়ে। মানুহৰ জীৱন অমূল্য বুলি কোৱা হয়। মানুহেই দেৱী-দেৱতা হ'ব পাৰে। মানুহেই বিশ্বৰ মালিক হ'ব পাৰে। বাবা আপুনি যি সুখ দিছে সেইয়া কোনেও দিব নোৱাৰে। বাবা আপুনি আমাক বিশ্বৰ মালিক বনাই। আপুনি বিশ্বৰ ৰচয়িতা। তোমালোকে কেৱল বাবাক স্মৰণ কৰা। বচ আৰু কোনো হঠযোগ আদিৰ কথা নাই। তোমালোক বাবাৰ হৈছা আৰু বাবাৰ পৰা জানিছা যে বাবা বিশ্বৰ ৰচয়িতা হয়। বাবা পৰমধামৰ পৰা আহিছে। অতি মৰমৰ বাবা হয়, সকলোৱে তেওঁকে স্মৰণ কৰে। লাগিলে যি ধৰ্মৰেই হওক কিয় অ' গড্ ফাদাৰ, হে ভগৱান বা আল্লাহ বুলি নিশ্চয় কৈ থাকে। বাবাই কয় মই সকলোকে সুখ দি যাওঁ সেয়েহে ভক্তি মাৰ্গত মোক স্মৰণ কৰে। এতিয়া আকৌ সুখ দিব লৈ আহিছোঁ, পুনৰ আধা কল্প মোক কোনেও স্মৰণ নকৰিব। তাত মায়াও নাথাকে যিয়ে দুখ দিব। তোমালোকে বিশ্বৰ মালিক দেৱী-দেৱতা হৈ যাবা গতিকৈ তোমালোক সন্তানসকলৰ হৃদয়ত ৰাতিয়ে দিনে এইটো কথা থাকিব লাগে যে বাবা আপুনি আমাক বিশ্বৰ মালিক বনাই। আমি অধিকাৰীও হওঁ। বাবাই নতুন বিশ্ব স্বৰ্গ ৰচনা কৰে তেন্তে নিশ্চয় সন্তান সকলকেই মালিক বনাব নহয় জানো। ভগৱান পিতাই স্বৰ্গৰ ৰচনা কৰে তেন্তে পুনৰ আমি সকলো স্বৰ্গত কিয় নাই। সকলো স্বৰ্গত থাকিলে নৰক হ'বই নোৱাৰে। এয়া জয়-পৰাজয়, সুখ-দুখৰ খেল হয়। নতুন সৃষ্টি পুনৰ পুৰণি হয়। নতুন কোনে বনাই, পুৰণি কোনে বনাই, এই সৃষ্টি চক্ৰ

কেনেদৰে ঘূৰে, এয়াও বুদ্ধিত থাকে। সত্যযুগ ত্ৰেতাত সূৰ্য্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী, পাছত দ্বাপৰত আন আন ধৰ্ম ওলাই আহে, যি ধৰণে কল্পৰ আগতে হৈছিল, সেইদৰে পুনৰ পুনৰাবৃত্তি হ'ব।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এতিয়া পুনৰ সত্যযুগ আৰম্ভ হ'বৰ হ'ল। পুৰণি সৃষ্টি বিনাশ হৈ নতুন আহিবৰ হ'ল। মানুহে ভাবে এই সৃষ্টি আৰু পুৰণি হৈ গৈ থাকিব। বহুত সময় পৰি আছে। বাবাই কয় তোমালোক অতি অন্ধকাৰত আছা, বিনাশ সম্মুখত থিয় হৈ আছে। মই আহি গ'লো - পতিত সৃষ্টিক পাৰন সৃষ্টি বনাবলৈ। আগেয়ে কোনো অহা নাছিল। এতিয়া ব্ৰহ্মাৰ মুখেৰে সন্তান জন্ম হৈ গৈ আছে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ নিশ্চয় অনেক সন্তান হ'ব। যিয়ে বহি পঢ়ে, যি পুনৰ দেৱতা হ'বগৈ। যিয়ে বাবাৰ সৈতে প্ৰতিজ্ঞা কৰে, পৱিত্ৰ হয় আৰু স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হয় - তেওঁৰেই ৰাজ্য-ভাগ্য ল'ব। সকলোৱে ল'ব নোৱাৰে। বাকী সকলোৱে নিজৰ-নিজৰ হিচাপ-কিতাপ সমাপ্ত কৰি পুনৰ গুছি যাব। বাবাই দেৱতা ধৰ্ম পুনৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছে আৰু আন সকলো ধৰ্মৰ বিনাশ হ'ব। অতি গম্ভীৰ যুদ্ধ সম্মুখত ঠিয় হৈ আছে। এই ইতিহাস-বুৰঞ্জীৰ ৰহস্য গীতাৰ ভগৱানে বহি লৈ বুজাই। ভগৱানৰ মহিমাও বেলেগ, কৃষ্ণৰ মহিমাও বেলেগ। কৃষ্ণক মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ, বিশ্বৰ সৰ্বশক্তিমান সৰ্বসৰ্বা বুলি কোৱা নহয়। বিশ্বৰ সৰ্বশক্তিমান সৰ্বসৰ্বা এজনে। সূৰ্য্যবংশীৰ মহিমাও বেলেগ। চন্দ্ৰবংশীৰ মহিমাও বেলেগ। বৈশ্য আৰু শূদ্ৰবংশীৰ মহিমাও বেলেগ। প্ৰত্যেকৰে মহিমা নিজৰ নিজৰ। চীফ মিনিষ্টাৰ - চীফ মিনিষ্টাৰ হয়, গৱৰ্ণৰ - গৱৰ্ণৰ হয়। সকলো একে সমান এনেকৈ হ'ব পাৰিব। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। মানুহে এনেকৈ জানিবনে যে তোমালোকে স্বৰ্গ বনোৱা। তোমালোকে নিজৰ কাৰণে ৰাজ্য স্থাপন কৰি আছা গুপ্ত ৰীতিৰে আৰু অহিংসাৰে। কাম কটাৰীৰ হিংসা, হাত ভৰি চলোৱা বা গুলি মৰাৰ হিংসা নাই। তোমালোকে কোনো অস্ত্ৰ আদি লোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। তোমালোক ব্ৰাহ্মণে জানা যে আমি বাবাৰ সহায়ত কল্পৰ আগৰ দৰে ভাৰতক পুনৰ হীৰাৰ দৰে বনাই আছো। এয়া হ'ল আত্মিক সেৱা। মানুহে শাৰীৰিক সেৱা কৰে। আমি বাবাৰ শ্ৰীমতত শ্ৰেষ্ঠ হৈ গৈ আছো। বাকী সকলো মানুহৰ মতত ভ্ৰষ্ট হৈ গৈ থাকে। তললৈ নামিবই লাগিব নিশ্চয়। ভক্তিও প্ৰথমে অব্যভিচাৰী আছিল। বহুত ভাল ভক্তি। এজনকে পূজা কৰে পিছত দ্বিতীয় নম্বৰত দেৱতা সকলৰ কৰে, পাছত কুকুৰ মেকুৰী পাখৰ মাটি আদি ৫ ভূতৰ ভক্তি কৰিবলৈ লাগি গ'ল। অব্যভিচাৰীৰ পৰা ব্যভিচাৰি হৈ যায়। এতিয়া পিতাই তোমালোকক অব্যভিচাৰী যোগ শিকাইছে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি, খাওঁতে-বওঁতে অকল পিতা আৰু অধিকাৰক স্মৰণ কৰিব লাগে। সকলো পৰিশ্ৰম ইয়াতেই। লাগিলে ঘৰলৈকে যোৱা মাথো গুপ্ত ৰূপত বুদ্ধিৰ দ্বাৰা স্মৰণ কৰা। মুখেৰে ৰাম ৰাম অথবা শিৱায় নমঃ কোৱাৰো প্ৰয়োজন নাই। মাত্ৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। বাবা হৈছে গুপ্ত, জ্ঞানৰ সাগৰ। এই গোটেই সৃষ্টিৰ বিষয়ে তেওঁ জানে। তেওঁক পৰম আত্মা বুলি কোৱা হয়। এওঁ আত্মা, এওঁ সেই পিতাৰ পৰাই জ্ঞান পাইছে। এই সকলো কথা নিজেই ধাৰণ কৰি আনকো ধাৰণা কৰাব লাগে। বেচৰা সকলে ৰাস্তা বিচাৰি ফুৰিছে, চিনি নাপায়। তোমালোকে জানা শক্তিধাম হৈছে নিৰ্বানধাম। য'ৰ পৰা আমি আত্মাবোৰ আহোঁ। স্বৰ্গ হৈছে সুখধাম, নৰক হৈছে দুখধাম, মায়াপুৰি। সেই স্বৰ্গ হৈছে বিষ্ণুপুৰি আৰু এই নৰক হৈছে ৰাৱণ পুৰি। পিতাই কয় তোমালোকে মাত্ৰ পিতা আৰু সম্পত্তিক স্মৰণ কৰা। বচ। বুদ্ধি যদি মাজে মাজে অন্যফালে গুচি যায় তেনেহ'লে তাক আঁতৰাই আনা। খাওঁতে-বওঁতে, গৈ থাকোঁতে মাত্ৰ এই পিতাক স্মৰণ কৰা, বহুত সহজ। ধৰি লোৱা, বিদেশত কোনোবা আছে আৰু তেওঁৰ মেম্‌চাহাব হিন্দুস্থানত আছে তেতিয়া তেওঁৰ স্মৃতি বুদ্ধিত থাকিব নহয় জানো। আমিও কিমান দূৰত আছোঁ তথাপি বুদ্ধিৰে তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে, যাৰ পৰা আমি বহুত সুখ পোওঁ অন্য সকলোৰে পৰাতো দুখেই পাওঁ। মনুষ্যই মনুষ্যক কেতিয়াও সদায় সুখ দিব নোৱাৰে। পিতাই কয় জিনৰ নিচিনাকৈ (ভাগৰি নপৰাকৈ) স্মৰণ কৰি থাকা। বচ, পিতা আৰু স্বৰ্গক স্মৰণ কৰা, এইটোৱেই মোৰ কাৰণে সেৱা কৰা। মই তোমালোকৰ সেৱা কৰোঁ-মোক স্মৰণ কৰাবৰ বাবে। তোমালোকেও স্মৰণ কৰাৰ সেৱা কৰা। এই মতটো স্বীকাৰ কৰা। এয়াই তোমালোকৰ সহায় হয়। যি সাহস কৰে ভগৱান তেওঁৰে সহায় হয়। এই স্মৰণেই তোমাক স্বৰ্গৰ মালিক বনাব। কিমান সস্তা সন্ধি। সেই গুৰু সকলেতো বহুত খেলা-হেঁচা খুৱাই। এজন সৎগুৰু যেতিয়া আহে তেতিয়া আৰু আন কোনো গুৰু কৰাৰ দৰকাৰ নাথাকে।

গুৰু কৰাৰ পৰম্পৰাৰ পৰা মুক্তি কৰি দিয়ে। সকলোৱে সংগতি পায় যায়। এজন সৎগুৰু আহিলে অনেক গুৰু কৰাৰ পৰম্পৰা আধা কল্পৰ কাৰণে আঁতৰি যায়। পুনৰ ভক্তি মার্গত সেই পৰম্পৰা চলে। সত্যযুগত কোনো গুৰু নাথাকে। তাত অকাল মৃত্যু কেতিয়াও নহয়। স্বাস্থ্য, সম্পদ, আৰু সুখ ২১ জন্মৰ কাৰণে পোৱা যায়। এনেকৈ আৰু কোনেও দিব নোৱাৰে। তোমালোকে পিতাৰ দ্বাৰাই স্বাস্থ্য, সম্পদ আৰু সুখ পোৱা। বাকী সকলো নিৰ্বাণ ধামলৈ গুচি যায়। আচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুণৰাই লগ পোৱা স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী সন্তান সকলক মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহযুক্ত স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) শ্ৰীমতত ভাৰতক হীৰাৰ নিচিনা বনোৱাৰ আত্মিক সেৱা কৰিব লাগে। গুপ্ত ৰীতিত পিতাক স্মৰণ কৰি শ্ৰেষ্ঠ হ'ব লাগে।
- (2) নিজেই নিজৰ লগত কথা পাতিব লাগে, কথোপকথন কৰিব লাগে যে বাবা আপুনি যি সুখ দিলে সেইয়া আৰু কোনেও দিব নোৱাৰে। বাবা আপোনাৰ শিক্ষাৰ দ্বাৰা আমি বিশ্বৰ মালিক হওঁ। আপুনি নতুন সৃষ্টিৰ ৰচনা কৰা তাৰ আমি অধিকাৰী হ'ম।

***বৰদান:-** সুস্ব স্বাস্থ্যৰ দ্বাৰা স্থূল কৰ্মেন্দ্ৰিয়ক সংযম আৰু নিয়মত চলাওঁতা স্বৰাজ্য অধিকাৰী হোৱা।

সৰ্ব প্ৰথমে নিজৰ সুস্ব স্বাস্থ্যৰ ৰিজাল্ট(ফলাফল)ক নিৰীক্ষণ কৰা, যিয়ে বিশেষ মন-বুদ্ধি আৰু সংস্কাৰৰ ওপৰত নিয়ন্ত্ৰণ ৰাখে তেওঁকেই স্বৰাজ্য অধিকাৰী বুলি কোৱা হয়। এই সুস্ব স্বাস্থ্যেই স্থূল কৰ্মেন্দ্ৰিয়ক সংযম আৰু নিয়মত চলাব পাৰে। যি সুস্ব স্বাস্থ্যক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পাৰে তেওঁ আনকো নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পাৰে। নিজৰ ওপৰত নিয়ন্ত্ৰণ আৰু অধিকাৰ কৰিব পৰা শক্তি সকলোৰে বাবে যথার্থ নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পৰা শক্তি হৈ যায়।

শ্লোগান:- যাৰ লগত হাজাৰ ভূজাধাৰী পিতা আছে তেওঁ কেতিয়াও নিৰুৎসাহী (disheartened) হ'ব নোৱাৰে।

!!ওম শান্তি!!
